

LBRIS

We know
books

SCRIITORI 365

- ANTOLOGIE -

*De la Sprint la Maraton printre Conexiuni
Literare și Confesiuni la Ceas de Seară*

Coordonator antologie:

Mirela Carmen Stancu

Editura QUARTO

București, 2024

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE.....	11
De la Sprint la Maraton.....	11
Andreea E. Dumitru	25
Secretele jocului s-au mutat.....	27
Angela E. Ifrim	59
Cel mai mare regret.....	61
Laura Cioarec.....	87
Oriunde, oricând și în orice condiții	89
Lilioara Mateiu Rățoi.....	125
Pagini de jurnal	127
Maria Salvan	139
Scriind în fiecare Zi – O aventură Creativă ...	141
Adina Zaharencu.....	163
Experimentul 365.....	165
Mihai Dumbravă.....	191
Experiențe și conștientizări	193

Mirela Carmen Stancu	213
La final de Maraton	215
DESPRE AUTORI	219
LINKURI UTILE	235
ÎN LOC DE ÎNCHEIERE	237

Cu fiecare pagină pe care o vei răsfoi în această antologie, vei descoperi nu doar cuvinte, ci și povești, emoții și momente de revelații care s-au născut în cadrul programului „Sprint 365” - o călătorie fascinantă de la Sprint la Maraton, un drum pavat cu conexiuni literare și confesiuni la ceas de seară.

- Mirela Carmen Stancu

Andreea E. Dumitru

*Prin acest experiment al fiecăruia dintre cele
365 de sprinturi de scriere, a devenit o certitudine
felul în care voi juca de aici înainte la trecerea
timpului, mai cu seamă că acum, mai mult ca altă
dată, secretele jocului s-au mutat și în terenul meu.*

Secretele jocului s-au mutat

Prin primăvara lui 2016, am intrat într-un anticariat cochet și proaspăt așezat de Dumnezeu pe bulevardul pe care îl băteam la pas, în fiecare zi, fără o direcție anume prin viață. Mergeam și jucam, așa cum îmi place să spun că fac, și astăzi, la trecerea timpului. Poate vă pare deșuchiată sintagma, dar când intri în malaxorul propriilor alegeri, care ajung să capete puteri de sine stătătoare și forme de existență, pe care nu le mai poți stăpâni nici cu gânduri și nici cu fapte, îți mai rămâne doar să joci la trecerea timpului...

Dar și aici, există un *cum...* alegerea mea a fost s-o fac, întotdeauna, în sclipirea tăcerii, fără

scălămbăieli adorate de societate și contextualitate, ci doar cu o întrebare: Cum scot tot ceea ce zace în mine și urlă să iasă la suprafață? Să ne înțelegem, nu fac referire acum la trăiri sau conștientizări existențiale, pentru care îmi găsisem de mult spațiul de desfășurare, ci strict la vocea lăuntrică, nestăvilită de la o zi la alta, dar care nu își găsea locul în noianul de urlete și pițigăieli deja confirmate prin piață.

Și, uite-așa, mai să mă împiedic, cu stângul în dreptul, și cu nasul, fix de geamul mic al vitrinei anticariatului în care era așezată la promenadă o bătrână, dar perfect funcțional prezentată mașină de scris, de prin anii '60.

N-am stat pe gânduri nici măcar preț de jumătate de respirație, am intrat, m-am uitat la prețul scris mărunț, de mână, pe o etichetă lipită de litera A, și imediat în portofel, și am luat-o-n brațe. Părea că-mi țin în mâini toată gloria vremurilor

viitoare și toată dragostea ori ura care s-a revărsat vreodată în bătăile metalice și precise ale clapetelor ei. Ce imagini absurde... iubirea să aibă gust de metal și gloria mea să zacă nedescoperită, între rândurile încă nebatute la o mașină de scris.

Îmi place să spun că eram, încă în vremea copilăriei, o răsfățat-a vieții, fără prea multe griji și cu toată atenția concentrată să absorb de peste tot din jur, experiență și, mai de preț, experiențe.

La 25 de ani, alții gustau deja din zbuciumul răzbirii prin viață, pe când eu mă bucuram de mașina mea de scris, pe care mă și vedeam cărând-o cu mine peste tot, prin lume, să îmi bat gândurile și viața mărunț, metalic și glorios la ea. Jucam și mă jucam la trecerea timpului... întotdeauna am crezut că în favoarea mea, deja mă dumirisem de ceva vreme că fiecare bătaie de inimă în plus e un dar, și mai departe... ce-ar mai fi de făcut prea mult?

M-am dus acasă, mândră, de parcă îmi bătusem deja la mașină memoriile cele mai de preț și, uitându-mă în ochii vieții mele, i-am zis răspicat:

- Eu o să mă apuc să scriu tot ce am de zis! A râs ca de un copil, care nu știe să-și folosească încă noua jucărie, dar pare împlinit, de parcă n-a mai existat nicio altă înaintă și nu va fi nevoie de vreuna altădată...

- Hai, să scriem împreună proiectul ăsta de țară! Eu zic, tu mă întrebi ce nu ți-e clar și bate la mașină!

Preț de două anotimpuri m-am poticnit cu îndârjire în tijele metalice, care credeau în timpul lor; am sfârșit prin a-mi lua scrisul de mână înapoi și am început să îmi mânjesc coatele și podul palmelor de pasta albastră, ce curgea cu altă involburare pe coala vieții și-a unui popor... de când ieșisem de pe băncile școlii, abia în zilele de-atunci gustam din nou din crampa scriitorului sau hai, să zicem drept, din cea a scribului cu multe întrebări.

Am trecut și pe curat, bățând „Povestea” la tastele silențioase ale unei ustensile moderne, care și astăzi îmi este tovarăș de drum... și uite-așa, munca noastră în doi și-a unei canapele, pe care au pocnit ridurile-i gri, au văzut lumina zilei, schimbând dintr-o idee și un suflet îngeresc, realitatea a milioane de oameni... și am lăsat în urmă mașina mea de scris, laolaltă cu un vis mărunț în comparația de-atunci.

Astăzi, abia, m-a pocnit drept între ochi, cum măreția unor gânduri așternute pe foaie, pot reverbera în realitățile celor din jur, deși să fie scrise a fost numai un pas intermediar, pe care la vremea aceea nu l-am văzut în prea plină-i importanță...

Joaca la trecerea timpului și-a urmat cursul; și eu, agale, odată cu ea... până prin vara lui 2020, când, trecând prin fața unei librării din spate de la Arhitectură, m-am abătut din drum și fără să mă pierd ca altădată printre rafturi și titluri, m-am înfățișat cu o privire nestrămutată:

- O întrebare, vă rog, stilouri, aveți? Nu cu rezerve; aş prefera şi-o călimară şi două topuri de hârtie...

- Uitaţi-le aici, în stânga dumneavoastră! Puteţi să le încercaţi, dar toate pe care le avem sunt numai cu rezerve, că nu mai plimbă copiii şi călimările la şcoală...

- Îl iau pe-acesta, cel transparent cu totul; aşami va fi şi scriitura! Doamna din faţa mea s-a bucurat de sclipirea-mi din ochi, iar eu eram mai mult decât mulţumită, că nu plecam cu mâna goală, fără obiectul muncii şi al înflăcăării mele revenite ca prin vis, în plină zi-lumină.

Mă întorc acasă, îmi privesc iar viaţa în ochi şi-i spun că mă apuc de scris... n-am zăbovit de data asta, la masa din bucătărie mi-am înşirat bucuria şi am pus pe foaie, din peniţă, un simulacru de cuprins. Titlul născut în ziua aceea stă astăzi la loc de cinste pe o primă pagină bătută tot la taste...

Comuniunea sufletului meu cu albul vast şi totuşi neajuns al foi vieţii şi-a găsit puntea de legătură, prin curgerea mlădioasă a cernelii, care îmi aducea lesne la îndemână cuvinte mai potrivite pentru a însufleţi, dincolo de graniţele minţii, o poveste despre răsfăt şi Dumnezeu.

El n-a mai râs dojenitor de data asta, doar m-a privit, cu-n soi de drag, altul ca până-atunci... eu iar m-am învăluit în beţia unei clipe, în care Muza mi-a dat peste mână să scriu, crezând că dacă am stilou şi rezerve cu duzinile, se vor umple colile albe de la sine... şi-apoi, după frenezia unei clipe de inspiraţie se întoarce mizerabila contextualitate, cu dubii şi nedumeriri, cu întrebări nătângi: Păi, cum, după ce scriu totul de mână, trebuie să bat din nou şi la calculator?

A venit frigul şi joaca la trecerea timpului iar m-a furat în mrejele-i din ce în ce mai iscusite şi m-am trezit, arc peste timp, în vara lui 2021, că vreau să merg